

het besluit van 20 januari 1764 door de sjahbandar Robbert Hendrik Armenault heeft laten weigeren. Hij liet hem weten hoe lastig hij zich had gedragen. [fol. 2018] In het besluit van 7 februari wordt gewag gemaakt van het feit, dat waarschijnlijk met zijn schip behalve de 3 deserteurs, nog 2 militairen, 4 zeevarenden en 18 ambachtslieden zijn verdwenen. Hoewel hij al vertrokken was, was het resultaat van zijn eigenzinnigheid schadelijk. Want, zoals men later heeft gehoord, kocht wijlen Matthewson niet alleen 400 canasters poedersuiker, maar had Browne de 300 canasters die hij niet mocht uitvoeren, opgeslagen in het pakhuis van het huis waar hij had gelogeed, de sleutels aan de verhuurder opgedrongen en gezegd dat hij het in naam van de koning van Engeland had verzegeld. De in het nauw gedreven verhuurder verzocht bij het College van Schepenen om ontzegeling. Hij vreesde diefstal van de poedersuiker, [fol. 2019] of door lekkage verlies of bederf. Hoewel het buitensporig was dat een vertrekkende vreemdeling de eigenaar het gebruik van zijn huis betwistte en hij louter speelde met de naam van zijn koning, wilde het College van Schepenen, die het verzoek wel wilden inwilligen, toch door de Hoge Regering gedekt worden. Op 14 februari werd besloten de ontzegeling te laten geschieden en het College van Schepenen op te dragen na te gaan van wie Matthewson de suiker had gekocht. Deze moest dan onder ede verklaren wat hij er voor ontvangen had en dat bedrag retourneren. De secretaris van het College van Schepenen zou het dan zonder enig salaris of kosten onder de naam van Matthewson moeten administreren. Om diens erven iedere klacht over het verbieden van uitvoer te ontnemen mocht deze er zonder bevel van de Hoge Regering niets van afgeven. [fol. 2020] Het bleek dat de verkoper van de suiker de Bataviase burger James Burnett was. Hij deed wat van hem gevraagd werd en daarna kocht de Compagnie de suiker voor een prijs die de opperkooplieden van het kasteel acceptabel vonden. Ze zou dan naar Japan verscheept worden. Dit is te vinden in de besluiten van 14, 21 en 28 februari en 13 maart 1764. Toen luitenant Browne in Straat Sunda de 's-Gravenzande, die uit Nederland kwam, passeerde, is hij er niet voor teruggedeesd om een kogel af te vuren die bij de valreep neerkwam. Hij zond een officier om te controleren of er geen Engelsen aan boord waren, maar deze visitatie is geweigerd. Het bijgesloten rapport toont de oneigenlijke pretenties van de Engelse zeeofficieren. [fol. 2021] Om problemen als deze met de suiker te voorkomen)

--- so heeft men tot nader begrip van het geresolveerde op den 2^e augustus 1762 verstaan om alle de hier aankommende scheepen van Engelschen, Franschen, Zweeden of Deenen uit 's Compagnies pakhuisen met rijst, suiker en arak te voorzien, het eerste tegens rds. 40 het last, de poederzuyker tot rds. 5 en de candij tot rds. 10 het picol, en de legger arak tot rds. 40 buyten de fust. En men heeft bij een biljet den ingesetenen verboden om geene dier producten aan hun te verkoopen, onder pæne dat de koop g'annulleert, het goed geconfisqueert en den verkoper, zowel als den makelaar arbitrairlijk gestraft zullen werden.

Fol. 2021r-v.

(Ook op 14 februari 1764 is besloten om aan een zekere John Browne, commandant van het Engelse scheepje de Spencer, op zijn verzoek een zwaar touw van 13 à 14 duim te leveren met een winst van tweemaal de prijs. [fol. 2022] Uit het besluit van 6 maart blijkt dat deze dat wegens de duurte heeft afgewezen. Op zijn verzoek om levensmiddelen en rijst te mogen kopen, is hem verzocht daarvan een lijst te geven om hierin uit de voorraad van de Compagnie te voorzien. Op 10 en 13 april 1764 is ook een besluit genomen betreffende het verzoek van Thomas Austin om vijf of zes duizend pond rijst, en om voor de vloot van de Engelse koning bij particulieren 150 of 200 leggers dubbele arak en 400 of 500 canasters suiker te mogen inkopen. Austin was als commandant met het koninklijke Engelse provisiescheepje de Pigot uit Madras aangekomen en was zeer gunstig door de Engelse admiraal Samuel Cornish beschreven. Austin voerde aan dat de Compagnie geen arak in voorraad had en dat de suiker goedkoper bij particulieren te krijgen was. Hij betoogde dat hij, volgens het besluit van 13 april 1764, geen arak zoals die gewoonlijk uit Compagnies pakhuis werd geleverd, kon aannemen. [fol. 2023] Om het besluit, dat alleen de Compagnie aan vreemde